

клони, но не се устоя и падна.

— Браво! Добре! — съ удържима радостъ Ненко сграбчи кученцето, замилова го, като майка детето си, и нареждаше най-мили и нѣжни думи:

— Милото ми! Сладкото ми! Ти си ми най-скъпото другарче! Вижъ, ний сме само двама, сами въ тоя свѣтъ.

Избликътъ на тая радостъ изведнажъ пресекна и думитъ тѣжно замръха на устата му.

— Сами сме, Гальо, но нераздѣлни!...

Ненко прегърна кученцето подъ чергата и неусѣтно заспа.

*

Ненко рендосваше на тезгяха една дъска, когато по улицата забуча единъ камионъ. Следъ малко той спрѣ наблизу и отъ него наскачаха младежи и момичета. Единъ застана на камиона и засвири силно, като съ рогъ. Ненко остави рендето и изскочи на улицата. Следъ малко се върна.

— Събиратъ пари и разни предмети, — съобщи на всички работници.

— За какво ги събиратъ?

Въ това време влѣзоха единъ младежъ и едно момиче.

— Каквото обичате, дайте за беднитъ и безработнитъ!

Работниците се спогледаха и като че ли единъ другъ се

питаха, какво да дадатъ. Господарътъ побърза да изпревари работниците и даде 100 лева, които записа въ една книга. Следъ него се заредиха и работниците. Всѣки записа и даде колкото му бѣше възможно.

Ненко държеше Галя подъ мишница и гледаше отстрана. Когато и последниятъ работникъ даде скромната си помощъ, младежътъ се обърна усмихнатъ къмъ Ненка:

— Ами ти ще дадешъ ли нѣщо?

Ненко запремига, безъ да ще замилова кученцето и наведе глава, сякашъ се чувствуваше виновенъ въ нѣщо. И едва чуто отвърна:

— Азъ нѣмамъ нищо...

Момъкътъ и момичето си излѣзоха отъ работилницата, камионътъ забумтѣ надолу по улицата и работниците заловиха работата си.

Презъ цѣлия день Ненко бѣше неспокоенъ. Той бѣше чувалъ отъ голѣмитъ работници, че много безработни и бедни имало, съ жени и деца, които нѣмали съ какво да живѣятъ и гладували.

Бедното самотно бѣжанче много добре разбираше голѣмото тегло на тия хора. И мжно му бѣше, че съ нищо не можеше и то да помогне, както направиха другаритъ му.